

DE LANDBOUWER

Maandblad voor Buitenlieden

ABONNEMENTSPRIJS:
Voor zes maanden: 35 Centiemen

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
GARENPLAATS, GENT.
Ongeteekende brieven worden niet opgenomen

AANKONDIGINGEN:
Prijs volgens Tarief, voorop betaalbaar

De Daensisten Gewurgd

Consummatum est! De aanhangers der Christene Volkspartij met M. Daens als chef, zijn zondag namiddag uit den Belgischen Volksfoperson d'gebanen.

Wij hadden het voorspeld. De volksfoppers kunnen in hun midden geene lieden dulden die de rijken de waarheid dierven zeggen en aantoonen dat die kerels den godsdienst alleen aanwenden als een middel om de armen onder den hiel te houden.

Niet dat de Daensisten niet verdedigd zijn geworden tegenover de schijnheilige miljoennuirs die hen den oorlog verklaarden.

M. Carton de Wiart (Kamerlid, Brussel) spoorde de vergadering aan tot verdraagzaamheid. (Verdraagzaamheid bij de papen, M. Carton de Wiart is naïef. Red.)

Een buitensporig woord is onvermijdelijk in een partij die eene voorwaart vormt. (Toej.)

De behouders zijn daar niet vrij van. Welnu, komt hunne Federatie bijeen, om diegenen uit te drijven die te ver gingen? Neen! (Toej.)

Er is een man die al onze verzoenende voorstellen verwierp, die nooit van ons gewild heeft en de telegrammen in zijn zak stak die wij hem zonden. (Hou! Hou!)

Moet het ons doel zijn M. Woeste te winnen of de belgische democratie? (Toej.)

Heden vraagt men ons de uitsluiting van M. Planquart. Morgen is de beurt aan andere, dat willen wij niet. (Toej.)

M. Planquart, Kamerlid, Brussel. — Men moet niet altijd de democratie laken aan wie een woord ontsnapt, maar ook de behouders, die ons als nulliteiten beschouwen. (Bravo.)

Meent gij dat gij de Christene Volkspartij zult doen verdwijnen, door te beslissen dat zij niet meer bestaat? Elke maatregel die de menschen verdeelt die dezelfde godsdienstige opinie hebben en gelijk denken over de maatschappelijke vraagstukken moet verneden worden.

Opgepast, wanneer wij nog bij het volk gaan zal men ons antwoorden, dat wij in eene omstandigheid, waarin wij ons mannelijk moesten toonen, het hoofd gebukt hebben.

En het volk zal zich van ons afskeeren. (Toej.)

M. Thibaut, advocaat. — In naam der democratische groepen van Charleroi, zegt dat de werklieden niets van die voorstellen begrijpen.

Gij moet de beslissing uit stellen, willen wij niet gebrandmerkt worden met den stempel der schande. (Bravos.)

Daags voor de kiezingen, is het ongehoord aldus het schouwspel onzer verdeeldheid openbaar te maken.

De spreker vraagt dat het bureel van den Volksfoppersbond de kwestie zou verdagen en verzoenende voorstellen doen tegenover de Christene Volkspartij.

De Voorzitter protesteert tegen het gezegde van M. Thibaut, als zouden de werklieden de zaak niet kennen.

M. Thibaut. — Ik vraag het woord!

De Voorzitter. — Gij krijgt het niet.

Een hevige woordentwist ontstaat tusschen deze twee.

M. Daens, volksvertegenwoordiger. — Indien het bureel ons verklaard had dat men terzelfvertyd geen deel maken kan van den Belgisch. Volksfoppersbond en de Christene Volkspartij dan zou ik het voorstel begrijpen. Maar indien de kwestie aldus gesteld wordt, dan vraag ik dat geen enkel lid van den Bond nog deel mag maken van de Behoudende Katholieke kringen. (Langd. toej.)

De te veevredenen van de voorstellen van het bureel zijn beleedigend voor ons. Zij rooven de eer van ons die niet gehoord zijn geworden.

Ik be reur dat de voorzitter gezegd heeft stukken tegen ons te bezitten waarvan hij geen gebruik wil maken.

Ik ook bezit stukken en ik ga er gebruik van maken, er kome van wat er wil. (Geweldige onderbrekingen.)

De voor i ter doet een beroep op de berecht enheid van M. Daens.

M. Daens. — Men zegt dat wij de geestelijke overheid niet eerbiedigen.

Luistert: Te Aalst heeft een priester van op den stoel der waarheid gepredikt dat de christene democraten opstandelingen en verraders waren

Verwondert het U dan dat er ons ook een bit-sig woord ontsnapt?

Wij zijn hevig in onze polemiek, maar herinnert u het laatste artikel van De Denderbode, waarin men mij beschuldigt een bewonderaar te zijn van Luther, van die smerlap die zich verhing na tot op den bodem den beker van alle onreine gevoegens te hebben geleedigd. (Hoe! Hoe!)

Dit artikel is eene eerloosheid en ik zal zeggen wie het schreef.

Verschillige stemmen. — Neen, neen, zeg het niet.

M. Daens. — Dit artikel werd geschreven door den bestuurder van den antisocialistischen Bond van Aalst. (Bedriegen wij ons niet dan is die bestuurder niemand anders dan M. Ponnet, pastoor te Aalst, dus een collega van M. Daens, een priester zooals hij. Red.)

Wij willen den vrede, maar op eervolle wijze. Wilt gij dien vrede niet, dan zullen wij in het strijdperk treden en u tegen wil en dank tot den vrede dwingen. (Toej.)

De Voorzitter. — De polemiek van De Denderbode is schandelijk, maar nu wil ik mij ook bezig houden met de artikelen van Het Land van Aalst.

Van verscheidene zijden. — Neen, neen.

De Voorzitter. — De bisschop van Gent heeft de polemiek der daensistische bladen ge-laakt.

M. Daens wil onderbreken.

De Voorzitter. — Gij zult niet onderbreken; overigens ik ben het niet die spreekt, 't is de bisschop van Gent, die gij reeds lang had moeten gehoorzamen. (Bravos; smijt hem aan de deur.)

M. Daens weet overigens waarom hij naar Rome is geroepen.

M. Daens. — Gij weet wel dat dit dingen zijn die ik niet mag bespreken.

De Voorzitter. — In het Land van Aalst zijt gij zoover gegaan, u bij Christus te vergelijken.

Dit toont dat het woord schijnheiligheid in onze dagorde gebezigd, niet te sterk is.

De voorzitter gaat voort het proces te maken der bladen van de Christene Volkspartij en diegenen die ze opstellen.

Wij willen de verwaalden terug brengen door hen te verplichten zich te onderwerpen.

Degenen, die gedwaald hebben, zullen zich vergrooten in de openbare opinie, door openlijk en eerlijk hunne dwaling te erkennen. (Toej.)

De terechtstelling

M. de Ponthiere voert nog het woord, waarna de voorzitter aankondigt dat er nog 12 sprekers ingeschreven zijn. Het is echter 5 ure en er is overeengekomen op dit uur te stemmen.

Hij kondigt aan dat het bureel de verdaging niet aanvaardt en een stemming van vrouwen eischt, door de aanneming zijner dagorde.

M. Benkin dringt aan op de verdaging tot binnen veertien dagen. (Ja! ja!)

De Voorzitter. — Indien de verdaging gestemd wordt, trek ik mij terug.

Binnen de veertien dagen zult gij niets meer weten dan nu.

Talrijke stemmen: De verdaging! De verdaging!

M. M. Leon Mabille. — Dringt op zijne beurt aan op de verdaging; de onthullingen alhier gedaan, kunnen de gedachten wij-zigen.

De Voorzitter wil niets hooren. Indien gij de verdaging stemt, ga ik er van door. Ik leg de verdaging in stemming.

Geroep: Niet stem ne! Laat erons van door-gaan!

De naamafroeping wordt gedaan te midden der grootste verwarring.

Geroep: Er is geene controol! Ze schamoteeren de stemming. Laat ons vertrekken.

De stemming geeft 41 voor en 103 tegen de verdaging.

De dagorde wordt in stemming gelegd te mid-den der menigvuldige protestatiën.

De Daensisten verlaten de zaal.

De dagorde wordt aangenomen met 108 stem-men tegen 3. De mannen der Christene Volks-partij zijn u tengewalt.

Geroep: Leve de voorzitter!

Deze kreet zegt alles. De slaven roepen: Leve onze meester

De socialisten sluiten hunne congressen met den kreet: Leve het socialisme!

(Vertaald naar het klerikaal blad Le XXe Siècle.)

De propaganda van M. Daens is koren op onzen molen en zijne verbanning is de beste aller propagandamiddelen.

De bevolking zal niet laten te zeggen: voor eenmaal dat een priester rechtzinnig onze verdediging neemt en het evangelie naar de letter opvat, wordt hij door de hogere geestelijheid op bevel der ikzuchtige rijken vervolgd gelasterd, stoffelijk en zedelijk vermoord.

Wie daar het meest zal onder lijden, zijn de vervolgers van M. Daens zelve; de Werklieden Partij zal er bij winnen.

Er zijn dooden die gevaarlijker zijn dan tijdens hun leven. M. Daens verbannen, ge-muillband, vervolgd, zal op de sprekendste wijze aantoonen, dat de godsdienst in dienst is van het kapitalisme en de werklieden buiten alle godsdiensten heil moeten zoeken in de organisatie hunner klasse, in de eendracht en in de solidariteit.

Leve het Socialisme.

De kiezing van Borgworm (Waremmes) is eene schitterende overwinning voor de belgische Werkliedenpartij, voor het socialisme.

Wij gaan 3000 stemmen vooruit, de burger-partijen verliezen er 4300 — de liberalen 3300, de katholieken 1000; — hetgeen bewijst dat wij nog vele, zoo niet al de nieuwe kiezers gewon-nen hebben.

Over dergelijke uitslagen valt niet te twisten, het is een schitterende triomf voor het socia-lisme, eene verpletterende neerlaag voor onze tegenstrevers.

Sedert een paar jaren ondergaat de Werk-liedenpartij aanvallen van allen aard en zonder voorgaande.

Niets is de burgerpers te laag of te gemeen ge-weest.

De gekendste socialisten zijn belasterd, be-logen geworden, door de modder gesleurd; onze instellingen werden bestookt, onze beginselen verleugend, de verraders onzer partij werden in de wolken geheven en de eenige ware, goede socialisten geheeten.

En al die leugens, al die laster werd ver-spreid door honderde vuilbladen, brochuren, kosteloos verspreid op honderd duizenden exemplaren.

En wat baat het? Minder dan niets, want de socialisten behouden niet alleen hunne posi-tie, maar zij gaan met reuzenschreden vooruit en drijven hunne tegenstrevers achteruit.

Hoe verheugend dit verschijnsel nu ook is, moet het niemand verwonderen.

Wat doen onze vijanden?

Zij willen door laster en leugen aantoonen dat wij slecht zijn. Zijn er eenige goedgevoelde sukkelaars die zich daaraan laten beetnemen, bij de groote massa drupt er dat af gelijk water van een regenmantel.

Immers, wat onze tegenstrevers moeten be-wijzen is niet dat wij slecht zijn, maar dat zij goed zijn.

De klerikalen beschikken over de regering, bijna over al de provinciale- en over talrijke gemeenteraden.

Daardoor zelve hebben zij eene onschatbare macht in handen, want zij beschikken over geld bij miljoenen, over plaatsen en gunsten bij duizenden, over onderwijs en kerk, over leger en politie; zij kunnen dus invloed uitoefenen op elk gebied, in elk domein van het menscheijk leven.

Zijn de liberalen minder als politieke partij, zij deelen met het klerikalisme de macht als bezittende klasse, die handel drijft en over de nijverheid beschikt en daardoor meester is over het lot en het leven van duizende menschen. Welnu, deze beide partijen hebben niet te schelden op ons, zij hebben te toonen dat zij goed zijn en de grieven van boer en werkmán willen doen verdwijnen. En dat doen zij juist niet.

Is het liberalisme min vrijheidshatend, meer genegen aan het onderwijs dan is het dikwijls maar in woorden en in elk geval is zijn pro-gramma niet duidelijk en stout genoeg om de

massa te begeisteren, niet i grijpend ge oeg om wezenlijk iets te verbeteren.

Het groot aantal liberale stemmen door ons gewonnen bewijst dat de massa genoeg heeft van al die beloften, van al die halfslachtigheid. De toestanden zijn op een punt gekomen, dat er klare, duidelijke oplossingen zijn moeten.

Het programma der liberalen — voor zooveel zij een programma hebben — voldoet aan die voorwaarden niet.

Het klerikalisme belooft niet alleen niets goed, maar het stapelde misdaad op misdaad.

In 't onderwijs pleegde het aans'agen op het geweten; door zijne inkomende rechen, aansla-gen op de maag, door 't meervoudig stemrecht spuwde het de werkende klasse in 't gezicht.

De magere arbeidswetten bleven onuitgevoerd en Cartouche en C^e mag vrij de werkende klasse blijven bestelen, trots arbeidsinspecteurs en Kamerondervragingen.

Hoe wil men dan dat het socialisme niet vooruitga trots al de leugens en den laster zijner vijanden?

Wordt het niet gedragen op de vleugelen der noodwendigheid, gestuwd door de edele zucht naar vrijmaking en welstand?

De burgerklasse heeft deze klimmende be-hoeft niet weten te voldoen, hare eigene be-loften heeft zij niet vervuld, hare beginselen heeft zij verloochend; als alleenregerende klasse is de rol der bourgeoisie uit; deze der werkende klasse vergroot van dag tot dag.

De kiezing van Borgworm heeft eene bijzon-dere betekenis in den zin dat de politiek der beschermende rechten op graan en vee, waar-van wijlen M. Cartuyvels den sterksten voor-stander was, geklopt is.

De renteneters verliezen het tegen de brood-eters.

Komende na de betooging van den 15 oogst, is de kiezing van Borgworm de veroordeeling van ons schandelijk militair regime en zijn er 6500 stemmen voor de gewapende natie, er zijn er 13,000 tegen de plaatsvervanging en voor den persoonlijken dienstplicht.

Geheel de politiek der regering komt overi-gens geslagen uit dezen strijd, want was de anti-kerklike meerderheid — liberalen en so-cialisten — slechts 600 stemmen in 1894, zij bedraagt thans 3400 stemmen.

Wat zullen de liberalen nu doen in de bal-lo-teering?

Wij weten het niet, maar de papen doen trilmeeeren is van hunne partij zelfmoorden, wat er nog van overblijft.

Iets is zeker: voor ons socialisten is de groote uitslag verkregen, wij gaan vooruit, wij vliegen vooruit.

En wat onze lezers en tegenstrevers niet mo-gen vergeten is, dat onze 5000 stemmen winst in meerderheid kiezers zijn met eene stem, het verkeerde onzer tegenstrevers, bij wie eenstem maar het derde of de helft is van een man en de wezenlijke macht van hun leger hun stem-mental is gedeeld door twee en drie.

Een driedubbele hourah voor de kiezing van zondag.

KIEZING 1898

Binnen een 8 tal dagen zullen propagan-dist met de kiezerslijsten naar de dorpen komen, om met de kiezers te zien of zij op de kiezerslijsten aangeteekend zijn en hunne reclamen op te maken.

Voorloopig raden wij onze vrienden en de kiezers van den buiten aan, op het Gemeen-tehuis te gaan zien of zij op de lijsten staan, en eene voorloopige reclame aan de gemeen-te in te dienen.

Katholieke werklieden, luistert!

Er is geen blad in België dat nijdiger de christene democraten bestrijdt dan Le Courrier de Bruxelles, het organ van het aartsbisdom van Mechelen, Woeste en C^e, kortom van al de ergste reactionnaire chefs der klerikale partij in België.

Niet alleen kan Le Courrier de Daensisten niet lijden, maar zelfs de zoogenaamde christene